

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2020. gada 28. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva (ES) 2015/1535 – Tehniskie standarti un noteikumi – Vēja ģeneratori – Direktīva 2006/123/EK – Jēdziens “pakalpojums” – Vide – Direktīva 2009/28/EK – No atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas izmantošanas sekmēšana – Valsts vispārējie obligātie mērķi – Valsts noteikums, kas attiecas uz atļaujas izsniegšanas procedūrām, kuras ir piemērojamas iekārtām elektroenerģijas ražošanai no atjaunojamajiem energoresursiem – Samērīgums – Dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēti ierobežojumi attiecībā uz vēja ģeneratoru izvietojumu

Lietā C-727/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach* (Vojevodistes administratīvā tiesa Kelcē, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 12. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 29. decembrī, tiesvedībā

Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości, iepriekš ***ECO-WIND Construction S.A.***,

pret

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*], D. Švābi [*D. Šváby*] (referents), K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un N. Pisarra [*N. Piçarra*],

ģenerālvokāts: H. Saugmandsgors Ēe [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 6. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości vārdā* – *Ł. Szatkowski* un *M. Krasinińska*, *radcowie prawni*, kā arī *M. Trzaskowska* un *A. Szufel*, *adwokaci*,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna* un *M. Rzotkiewicz*, kā arī *D. Lutostańska*, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – *D. Klebs*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – poļu.

- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *C. Colelli, avvocato dello Stato*,
- Austrijas valdības vārdā – *J. Schmoll* un *G. Hesse*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *K. Herrmann*, *Y. G. Marinova* un *K. Talabér-Ritz*, kā arī *L. Malferrari*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 1. panta 1. punkta f) apakšpunktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.), 15. panta 2. punkta a) apakšpunktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.), kā arī 3. panta 1. punkta pirmo daļu un 13. panta 1. punkta pirmo daļu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2009/28/EK (2009. gada 23. aprīlis) par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK (OV 2009, L 140, 16. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/1513 (2015. gada 9. septembris) (OV 2015, L 239, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 2009/28”).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Syndyk Masy Upadłości ECO-WIND Construction S.A. w upadłości*, iepriekš *ECO-WIND Construction S.A.* (turpmāk tekstā – “ECO-WIND”), un *Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach* (pašvaldības apelācijas padome Kelcē, Polija) par pēdējās minētās lēmumu atteikties dot piekrišanu īstenot vēja parka projektu Opatovas [*Opatów*] pašvaldības (Polija) teritorijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2015/1535

- 3 Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta c), d) un f) apakšpunktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

- c) “tehniska specifikācija” ir specifikācija, kas ietverta dokumentā, kurš nosaka ražojuma nepieciešamās īpašības, piemēram, kvalitātes limeni, darbību, drošību vai izmērus, tostarp prasības, kas piemērojamas ražojumam atbilstīgi nosaukumam, ar kuru ražojumu pārdod, terminoloģiju, simboliem, pārbaudēm un pārbaužu metodēm, iesaiņojumu, marķēšanu vai etiķetēšanu un atbilstības izvērtēšanas procedūrām.

[..];

- d) “citas prasības” ir prasība, kas nav tehniska specifikācija, kas izvirzīta ražojumam, lai īpaši aizsargātu patērētājus vai vidi, un kas ietekmē tās dzīves ciklu pēc laišanas tirgū, piemēram, izmantošanas, atkārtotas pārstrādāšanas, atkārtotas izmantošanas vai iznīcināšanas nosacījumi, ja šādi nosacījumi var būtiski ietekmēt ražojuma sastāvu vai īpašības, vai tā realizāciju;

[..]

- f) “tehniskie noteikumi” ir tehniskas specifikācijas un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, izņemot 7. pantā minētos, kas aizliedz ražojuma ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu vai arī aizliedz veikt uzņēmējdarbību kā pakalpojumu sniedzējam.

De facto tehniski noteikumi ietver:

- i) dalībvalsts normatīvos un administratīvos aktus, kas attiecas vai nu uz tehniskām specifikācijām, vai citām prasībām, vai uz noteikumiem par pakalpojumiem, vai uz profesionāliem kodeksiem vai praksi, kas savukārt attiecas uz tehniskām specifikācijām vai citām prasībām, vai uz noteikumiem par pakalpojumiem, atbilstība kuriem tiek pielīdzināta atbilstības prezumpcijai iepriekšminēto normatīvo un administratīvo aktu noteikumiem;
- ii) brīvprātīgus nolīgumus, kuros valsts iestāde ir līgumslēdzēja puse un kas vispārīgās interesēs paredz atbilstību tehniskām specifikācijām vai citām prasībām, vai noteikumiem par pakalpojumiem, izņemot publisko iepirkumu konkursu noteikumus;
- iii) tehniskas specifikācijas vai citas prasības, vai noteikumus par pakalpojumiem, kas saistīti ar fiskāliem vai finansiāliem pasākumiem, kas ietekmē ražojumu vai pakalpojumu patēriņu, veicinot atbilstību šādām tehniskām specifikācijām vai citām prasībām, vai noteikumiem par pakalpojumiem; tehniskas specifikācijas vai citas prasības, vai noteikumi par pakalpojumiem, kas saistīti ar valstu sociālā nodrošinājuma sistēmām, nav ietverti.

Tas ietver tehniskos noteikumus, ko nosaka dalībvalstu izraudzītas iestādes, kuras ietvertas sarakstā, kuru izveido un vajadzības gadījumā atjaunina Komisija, 2. pantā minētās Komitejas satvarā.

Šo pašu kārtību izmanto šā saraksta grozīšanai.”

- 4 Šīs direktīvas 5. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Saskaņā ar 7. pantu dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu, izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu – tādā gadījumā pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu; tās paziņo Komisijai pamatojumu šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja minētais pamatojums jau nav paskaidrots projektā.

[..]”

Direktīva 2006/123

- 5 Direktīvas 2006/123 76. apsvērumā ir noteikts:

“Šī direktīva neskar [LESD 34. līdz 36.] panta piemērošanu saistībā ar preču brīvu apriti. Ierobežojumi, kuri aizliegti atbilstīgi noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību, attiecas uz prasībām, ko piemēro attiecībā uz piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanai, bet neattiecas uz prasībām, kuras piemēro pašām precēm.”

6 Direktīvas 2006/123 2. panta “Piemērošanas joma” 1. punktā ir noteikts, ka šo direktīvu piemēro pakalpojumiem, ko sniedz pakalpojumu sniedzēji, kuri veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, bet šī panta 2. un 3. punktā ir paredzētas darbības un jomas, kurām to nepiemēro.

7 Minētās direktīvas 4. pants “Definīcijas” ir formulēts šādi:

“Šīs direktīvas nolūkos piemēro šādas definīcijas:

1) “pakalpojums” ir jebkāda pašnodarbināta saimnieciskā darbība, parasti par atlīdzību, kā minēts [LESD 57.] pantā;

[..].”

8 Direktīvas 2006/123 15. panta “Novērtējamas prasības” 2. un 7. punktā ir noteikts:

“2. Dalībvalstis pārbauda, vai to tiesību sistēmā kā nosacījums, lai atļautu piekļuvi pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu, ir paredzēta atbilstība jebkurai no šādām nediskriminējošām prasībām:

a) kvantitatīvi vai teritoriāli ierobežojumi, jo īpaši tādu ierobežojumu veidā, kas noteikti saistībā ar iedzīvotāju skaitu vai saistībā ar minimālo ģeogrāfisko attālumu starp pakalpojumu sniedzējiem;

[..].

7. Dalībvalstis paziņo Komisijai par jebkuriem jauniem normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem, kuros ir noteiktas prasības, kā minēts 6. punktā, kā arī šo prasību ieviešanas iemeslus. Komisija attiecīgos noteikumus paziņo pārējām dalībvalstīm. Šāda paziņošana neliedz dalībvalstīm pieņemt attiecīgos noteikumus.

Trīs mēnešos no paziņojuma saņemšanas dienas Komisija pārbauda visu jauno prasību atbilstību [Savienības] tiesību aktiem un attiecīgos gadījumos pieņem lēmumu, ar kuru attiecīgajai dalībvalstij pieprasa atteikties no šo prasību pieņemšanas vai atcelt tās.

Paziņojot par valsts tiesību aktu projektiem saskaņā ar Direktīvu 98/34/EK, tiek izpildīts šajā direktīvā noteiktais paziņošanas pienākums.”

Direktīva 2009/28

9 Direktīvas 2009/28 14., 19. un 40. apsvērumā ir noteikts:

“(14) Obligātie valsts mērķi galvenokārt ir paredzēti tādēļ, lai radītu skaidrību investoriem un veicinātu tādu tehnoloģiju nepārtrauktu izstrādi, saskaņā ar kurām enerģiju iegūst no visiem atjaunojamo energoresursu veidiem. [..]

[..]

(19) Lai nodrošinātu valsts vispārējo obligāto mērķu sasniegšanu, dalībvalstīm būtu jādarbojas saskaņā ar indikatīvu likni, kas iezīmē galīgo obligāto mērķu sasniegšanas ceļu. Tām būtu jāsaprot valsts atjaunojamo energoresursu rīcības plāns, tajā ietverot informāciju par nozaru mērķiem, vienlaikus ņemot vērā to, ka biomasu var izmantot dažādi un ka tādēļ ir būtiski mobilizēt jaunus biomasas resursus. Dalībvalstīm turklāt būtu jāsaprot pasākumi šo mērķu sasniegšanai. Katrai dalībvalstij, tās atjaunojamās enerģijas valsts rīcības plānā izvērtējot paredzamo enerģijas galīgo

bruto patēriņu, būtu jānovērtē, kāds varētu būt energoefektivitātes un energotaupības pasākumu devums, lai sasniegtu tās valsts mērķus. Dalībvalstīm būtu jāņem vērā optimālā energoefektivitātes tehnoloģiju kombinācija ar atjaunojamajiem energoresursiem.

[..]

(40) Procedūrai, ko izmanto iestādes, kuras uzrauga atļauju, sertifikātu un licenču izsniegšanu atjaunojamās enerģijas spēkstacijām, vajadzētu būt objektīvai, pārredzamai, nediskriminējošai un samērīgai, piemērojot noteikumus konkrētiem projektiem. [..]”

10 Šīs direktīvas 1. pantā “Priekšmets un darbības joma” ir paredzēts:

“Ar šo direktīvu izveido vienotu sistēmu no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas izmantošanas veicināšanai. Tajā paredz valstu obligātos mērķus no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas kopējā īpatsvara sasniegšanai elektroenerģijas bruto galapatēriņā, kā arī mērķi šādas enerģijas īpatsvaram transporta nozarē. [..]”

11 Minētās direktīvas 3. pantā “Valsts vispārējie obligātie mērķi un pasākumi saistībā ar enerģijas izmantošanu no atjaunojamajiem energoresursiem” ir noteikts:

“1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvars, kas aprēķināts saskaņā ar 5. līdz 11. pantu, 2020. gada enerģijas bruto galapatēriņā vismaz atbilst tās vispārējam valsts mērķim minētajā gadā attiecībā uz enerģijas īpatsvaru, kas saražota no atjaunojamajiem energoresursiem, kā norādīts I pielikuma A daļas tabulas trešajā ailē. Šie obligātie vispārējie valsts mērķi atbilst mērķim, kas paredz, ka 2020. gadā [Savienības] galīgajā enerģijas bruto patēriņā no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvars veido vismaz 20 %. Lai varētu vieglāk sasniegt šajā pantā izvirzītos mērķus, katra dalībvalsts veicina un sekmē energoefektivitāti un energotaupību.

[..]

2. Dalībvalstis veic pienācīgi izstrādātus pasākumus, lai nodrošinātu, ka no atjaunojamajiem energoresursiem saražotās enerģijas īpatsvars ir vienāds vai lielāks par to, kas norādīts I pielikuma B daļas indikatīvajā liknē.

[..]”

12 Direktīvas 2009/28 13. panta “Administratīvās procedūras, noteikumi un kodeksi” 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka visi valsts noteikumi attiecībā uz atļauju izsniegšanas, sertifikācijas un licencēšanas procedūrām, kuras piemēro elektroenerģijas, apsildei un dzesēšanai izmantojamās elektroenerģijas ražošanai no atjaunojamajiem energoresursiem, kā arī biomasas pārveidošanai par biodegvielu vai citiem enerģijas produktiem un attiecībā uz saistīto pārvades un sadales tīklu infrastruktūru, ir samērīgi un vajadzīgi.

Dalībvalstis jo īpaši veic piemērotus pasākumus, lai nodrošinātu, ka:

a) ievērojot dalībvalstu atšķirības to pārvaldes struktūru un organizācijas ziņā, valstu, reģionālo un vietējo administratīvo iestāžu attiecīgie pienākumi, kuras atbild par atļauju izsniegšanas, sertifikācijas un licencēšanas procedūrām, ir skaidri saskaņoti un definēti, ietverot apkārtnes plānošanu, un tajos noteikti pārskatāmi laika grafiki plānošanas un būvniecības pieteikumu izsniegšanai;

- b) attiecīgos līmeņos dara pieejamu informāciju par atjaunojamos energoresursus izmantojošām iekārtām domātu atļauju izsniegšanas, sertifikācijas un licencēšanas pieteikumu apstrādi un palīdzību pieteikumu iesniedzējiem;
- c) administratīvās procedūras vienkāršo un ievieš attiecīgajā administratīvajā mērogā;
- d) noteikumi par atļauju izsniegšanu, sertifikāciju un licencēšanu ir objektīvi, pārredzami, samērīgi, tie nediskriminē pieteikumu iesniedzējus, un tajos pilnībā ņem vērā atsevišķu atjaunojamos energoresursus izmantojošu tehnoloģiju īpatnības;

[..].”

- 13 Šīs direktīvas I pielikuma A daļā ir izklāstīti “dalībvalstu vispārējie mērķi no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvaram galapatēriņā 2020. gadā”, un tajā attiecībā uz Polijas Republiku ir paredzēts, ka no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvars 2020. gadā ir 15 %.
- 14 Minētās direktīvas I pielikuma B daļā ir norādīts indikatīvas liknes aprēķināšanas veids, kas jāievēro, lai sasniegtu dalībvalstīm noteiktos vispārējos mērķus.

Polijas tiesības

- 15 2016. gada 20. maija *ustawa o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych* (Likums par investīcijām vēja ģeneratoru jomā) (2016. gada *Dz. U.*, 961. pozīcija; turpmāk tekstā – “Likums par vēja ģeneratoriem”) 3. pantā ir paredzēts, ka vēja ģeneratoru izvietojums ir noteikts, pamatojoties vienīgi uz vietējo teritoriālās plānošanas plānu.
- 16 Likuma par vēja ģeneratoriem 4. pantā ir noteikts:

“Attālums, kurā var tikt izvietots un būvēts:

- 1) vēja ģenerators – no dzīvojamās mājas vai ēkas ar jauktu lietošanas funkciju, kas ietver dzīvojamo funkciju, un
- 2) dzīvojamā māja vai ēka ar jauktu lietošanas funkciju, kas ietver dzīvojamo funkciju, – no vēja ģeneratora

ir vismaz desmit reizes lielāks par vēja ģeneratora augstumu, ko mēra no grunts līmeņa līdz būves augstākajam punktam, ieskaitot tehniskos elementus, it īpaši rotoru kopā ar lāpstīnām (vēja ģeneratora kopējais augstums).

[..].”

- 17 Saskaņā ar šī likuma 6. pantu attālumu, kas ir noteikts minētā likuma 4. pantā, ņem vērā:
 - pašvaldību struktūras un vojevodiste, kad tās izstrādā, balso vai pieņem vietējo plānu vai tā grozījumus,
 - arhitektūras un būvniecības jomā kompetentās administratīvās iestādes, izsniedzot būvatļaujas vai novērtējot prasības, kas celta par pieteikumu, pamatotību, un
 - institūcijas, kas lēmumus par vides nosacījumiem pieņem šīs pieņemšanas brīdī.

- 18 Likums par vēja ģeneratoriem stājās spēkā četrpadsmit dienas pēc tā publicēšanas, proti, 2016. gada 16. jūlijā.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 19 *ECO-WIND* galvenā darbība ir elektroenerģijas un siltuma ražošana un izplatīšana, kā arī ar elektroenerģiju saistītu pakalpojumu sniegšana.
- 20 2015. gada 15. septembrī *ECO-WIND* iesniedza Opatovas pilsētas un komūnas mēram pieteikumu atļaujas saņemšanai vēja parka projekta īstenošanai. Mēra lēmumam bija vajadzīga *Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Kielcach* (vides aizsardzības reģionālais direktors Kelcē, Polija) iepriekšēja piekrišana un viņa noteikti vides nosacījumi šī projekta īstenošanai. 2016. gada 25. novembrī šis reģionālais direktors pieņēma lēmumu par atteikumu, pamatojoties uz Likumā par vēja ģeneratoriem paredzēto attālumu neievērošanu starp plānotajiem vēja ģeneratoriem un jau esošajām dzīvojamām ēkām.
- 21 Līdz ar to ar 2017. gada 9. janvāra lēmumu Opatovas pilsētas un komūnas mērs neapmierināja *ECO-WIND* pieteikumu.
- 22 Izskatot prasību par šo lēmumu, pašvaldības apelācijas padome Kelcē to atcēla, jo “[Opatovas pilsētas un komūnas mērs] kļūdaini izmantoja juridisko terminoloģiju”. Savukārt pēc būtības tā uzskatīja, ka attiecīgā vēja parka paredzētā atrašanās vieta neatbilda piemērojamajam valsts tiesiskajam regulējumam. Likuma par vēja ģeneratoriem 4. pantā ir noteikts, ka ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēku ar dzīvojamo funkciju, kas ir vienāds ar vai lielāks par desmitkārtīgu plānotā vēja ģeneratora augstumu. Plānotajiem vēja ģeneratoriem būtu jābūt ne augstākiem kā 146 metri un jāatrodas 431–703 metru attālumā no dzīvojamām ēkām, bet saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu šādus vēja ģeneratorus var būvēt tikai vismaz 1460 metru attālumā no tuvākās dzīvojamās ēkas. Turklāt pašvaldības apelācijas padome Kelcē norādīja, ka valsts likumdevējs likumprojekta par vēja ģeneratoriem paskaidrojuma rakstā ir norādījis, ka šajā likumā nav ietverti tehniskie noteikumi Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 23 *ECO-WIND* par šīs padomes lēmumiem iesniedza prasību *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach* (Vojevodistes administratīvā tiesa Kelcē, Polija).
- 24 Iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, pirmkārt, vai Likuma par vēja ģeneratoriem 3. un 4. pantam var būt kvantitatīvam ierobežojumam līdzvērtīga iedarbība un līdz ar to tie var būt pretrunā LESD 34. pantam. Ar šo 3. un 4. pantu tiek ierobežots vēja ģeneratoru, kuru augstums pārsniedz 100 metru, izvietojums līdz 1 % no Polijas teritorijas, un tie *de facto* izraisot vēja ģeneratoru tirdzniecības ierobežošanu. Turklāt, neraugoties uz likumprojekta par vēja ģeneratoriem pamatojuma izklāsta formulējumu, iesniedzējtiesa pauž šaubas par to, vai minētais 3. un 4. pants ir tehniskie noteikumi Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē, par kuriem būtu bijis jāpaziņo Komisijai atbilstoši šīs direktīvas 5. pantam.
- 25 Otrkārt, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai ierobežojumus, kas izriet no prasības, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, var pielīdzināt teritoriāliem ierobežojumiem starp pakalpojumu sniedzējiem Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē. Faktiski šīs prasības rezultātā *de facto* varētu tikt ierobežoti ģeogrāfiskie attālumi starp pakalpojumu sniedzējiem, kas veic saimniecisko darbību vēja elektroenerģijas ražošanas jomā.
- 26 Treškārt, iesniedzējtiesa jautā, vai, ņemot vērā LES 4. panta 3. punktā ietverto lojālas sadarbības principu, kā arī Savienības tiesību pārākuma principu, Likums par vēja ģeneratoriem var tikt uzskatīts par atbilstošu Direktīvai 2009/28. Konkrētāk, iesniedzējtiesa jautā, vai šis likums nevarētu apdraudēt

šajā direktīvā Polijas Republikai noteiktā mērķa sasniegšanu, proti, 2020. gadā Polijā sasniegt 15 % sliksni attiecībā uz tās enerģijas daudzumu kopējā bruto enerģijas patēriņā, kura saražota no atjaunojamajiem energoresursiem.

- 27 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda uz vairākām norādēm, kas tai liek apšaubīt Likuma par vēja ģeneratoriem atbilstību Direktīvai 2009/28.
- 28 Pirmkārt, tā norāda, ka likumprojekta par vēja ģeneratoriem pamatojuma izklāstā nav ietverta pietiekama informācija, kas ļautu uzskatīt, ka prasība, saskaņā ar kuru vēja ģeneratoru uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, ir pamatota ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem un ka tā ir samērīga ar valsts likumdevēja izvirzīto mērķi. Konkrētāk, tā uzskata, ka šajā pamatojuma izklāstā veiktā atsauce uz veselības un vides aizsardzību, kā arī iedzīvotāju interesēm nav pārliecinoša. Turklāt tā šaubās, vai šī prasība ir samērīga, ciktāl šis attālums nav saistīts ar veselības aizsardzības vai vides normu apdraudējuma prasībām, un ka valsts likumdevēja izvirzītajam mērķim varētu atbilst mazāk ierobežojošs tiesiskais regulējums. Šajā ziņā tā norāda, ka attālums starp vēja ģeneratoriem un ēkām ar dzīvojamo funkciju varētu atšķirties atkarībā no izmantotās tehnoloģijas veida vai atkarībā no akustiskajām normām.
- 29 Otrkārt, tā atsaucas uz 2016. gada 9. augusta Likuma par vēja ģeneratoriem grozījumu projekta pamatojuma izklāstu, no kura izriet, ka šī likuma pieņemšana ir ievērojami ierobežojusi vēja ģeneratoru būvniecības iespējas Polijas teritorijā un ka minētais likums ir pretrunā nepieciešamībai attīstīt elektroenerģijas ražošanu no atjaunojamajiem energoresursiem.
- 30 Šādos apstākļos *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach* (Vojevodistes administratīvā tiesa Kelcē) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Direktīvas 2015/1535] 1. panta 1. punkta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pie “tehniskajiem noteikumiem”, kuru projekts ir jāpaziņo Eiropas Komisijai saskaņā ar minētās direktīvas 5. panta 1. punktu, ir piederīgs likuma noteikums, ar kuru tiek ieviests vēja ģeneratoru izvietošanas ierobežojums, nosakot, ka to minimālajam attālumam no dzīvojamās mājas vai ēkas ar jauktu lietošanas funkciju, kas ietver dzīvojamo funkciju, ir jābūt vismaz desmit reizes lielākam par vēja ģeneratora augstumu, ko mēra no grunts līmeņa līdz būves augstākajam punktam, ieskaitot tehniskos elementus, it īpaši rotoru kopā ar lāpstņām?
- 2) Vai [Direktīvas 2006/123] 15. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pie noteikumiem, saskaņā ar kuriem piekļuve pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai ir atkarīga no teritoriāla ierobežojuma, it īpaši no tādiem ierobežojumiem, kas ir noteikti saistībā ar minimālo ģeogrāfisko attālumu starp pakalpojumu sniedzējiem, par kuriem dalībvalsts paziņo Komisijai saskaņā ar minētās direktīvas 15. panta 7. punktu, ir piederīgs likuma noteikums, ar kuru tiek ieviests vēja ģeneratoru izvietošanas ierobežojums, nosakot, ka to minimālajam attālumam no dzīvojamās mājas vai ēkas ar jauktu lietošanas funkciju, kas ietver dzīvojamo funkciju, ir jābūt vismaz desmit reizes lielākam par vēja ģeneratoru augstumu, ko mēra no grunts līmeņa līdz būves augstākajam punktam, ieskaitot tehniskos elementus, it īpaši rotoru kopā ar lāpstņām?
- 3) Vai [Direktīvas 2009/28] 3. panta 1. punkta pirmā daļa un 13. panta 1. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tām ir pretrunā valsts tiesību norma, ar kuru tiek ieviests vēja ģeneratoru izvietošanas ierobežojums, nosakot, ka to minimālajam attālumam no dzīvojamās mājas vai ēkas ar jauktu lietošanas funkciju, kas ietver dzīvojamo funkciju, ir jābūt vismaz desmit reizes lielākam par vēja ģeneratoru augstumu, ko mēra no grunts līmeņa līdz būves augstākajam punktam, ieskaitot tehniskos elementus, it īpaši rotoru kopā ar lāpstņām?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 31 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasība, saskaņā ar kuru uz vēja ģenerators uzstādīšanu attiecas prasība par minimālo attālumu starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju, ir tehnisks noteikums, par kuru ir jāpaziņo saskaņā ar šīs direktīvas 5. pantu.
- 32 Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunktā ir minētas četras tehnisko noteikumu kategorijas, proti, pirmkārt, “tehniski parametri”, otrkārt, “citas prasības”, treškārt, “noteikumi par pakalpojumiem” un, ceturtkārt, “dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, kas aizliedz preces ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu”.
- 33 Lai atbildētu uz pirmo jautājumu, ir jāpārbauda, vai prasība, saskaņā ar kuru vēja ģenerators uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, ietilpst vienā no četrām šajā tiesību normā paredzētajām tehnisko noteikumu kategorijām.
- 34 Šajā ziņā, runājot, pirmkārt, par “noteikumu par pakalpojumiem” kategoriju, ir jānorāda, ka iesniedzējtiesa šaubās, vai šī prasība ir tehnisks noteikums tādēļ, ka pastāv ja ne faktiskais aizliegums, tad vismaz faktiskais ierobežojums tirgot vai izmantot iekārtas, ko izmanto enerģijas ražošanai no vēja, proti, vēja ģeneratorus.
- 35 Tādējādi, tā kā iesniedzējtiesas jautājumi attiecas nevis uz pakalpojumiem, bet gan uz precēm, šajā gadījumā – vēja ģeneratoriem, nav jāpārbauda, vai minētā prasība ietilpst kategorijā “noteikumi par pakalpojumiem” Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 36 Otrkārt, attiecībā uz šīs pašas prasības iespējamo kvalificēšanu par tehnisku noteikumu saistībā ar tās piederību pie “tehnisko specifikāciju” kategorijas ir jānorāda, ka tehniska specifikācija nozīmē, ka valsts pasākums, kurā tā ir paredzēta, attiecas uz precī vai tās iepakojumu kā tādu un ka tādējādi ar to tiek noteikta kāda no šai precei nepieciešamajām īpašībām (spriedumi, 2005. gada 21. aprīlis, *Lindberg*, C-267/03, EU:C:2005:246, 57. punkts, kā arī 2012. gada 19. jūlijs, *Fortuna* u.c., C-213/11, C-214/11 un C-217/11, EU:C:2012:495, 28. punkts).
- 37 Šajā gadījumā pamatlietā aplūkotajā tiesiskajā regulējumā ir vienīgi reglamentēta vēja ģeneratoru uzstādīšana, nosakot minimālo attāluma ierobežojumu, kas ir jāievēro to ierīkošanai. Tādējādi šis tiesiskais regulējums neattiecas uz precī kā tādu, šajā gadījumā uz vēja ģeneratoru, un tādējādi tajā nav noteikta kāda no šai precei nepieciešamajām īpašībām Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē, aplūkojot to kopā ar šīs direktīvas 1. panta 1. punkta c) apakšpunktu.
- 38 No tā izriet, ka tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais nevar ietilpt kategorijā “tehniskās specifikācijas” Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 39 Treškārt, ir jāpārbauda, vai pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums var ietilpt kategorijā “citas prasības” Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 40 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka šajā kategorijā ietilpst tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts nosacījums, kas var būtiski ietekmēt preces sastāvu, raksturu vai tirdzniecību (spriedumi, 2005. gada 21. aprīlis, *Lindberg*, C-267/03, EU:C:2005:246, 69.–72. punkts, kā arī 2012. gada 19. jūlijs, *Fortuna* u.c., C-213/11, C-214/11 un C-217/11, EU:C:2012:495, 35. punkts), jo šīs “citas prasības” attiecas uz prasībām, kuras radušās, ņemot vērā attiecīgās preces dzīves ciklu pēc tās laišanas tirgū, un it īpaši attiecas uz tās izmantošanu.

- 41 Šajā gadījumā, tāpat kā šī sprieduma 37. punktā izklāstītajā vērtējumā, ir jānorāda, ka prasībai, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju, nav tiešas saiknes ar tādas preces kā vēja ģenerators sastāvu, raksturu vai tirdzniecību. Šajā ziņā, pieņemot, ka šīs prasības rezultātā tiek ierobežotas vēja ģeneratoru uzstādīšanas pieļaujamās atrašanās vietas un ka tādējādi tā ietekmē vēja ģeneratoru tirdzniecību, šī iedarbība neesot pietiekami tieša, lai minētā prasība ietilptu Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunktā ietvertajā “citu prasību” kategorijā.
- 42 Tādējādi pamatlieta atšķiras no lietām, kurās tika pasludināts 2012. gada 19. jūlija spriedums *Fortuna* u.c. (C-213/11, C-214/11 un C-217/11, EU:C:2012:495), kurā attiecīgajā tiesiskajā regulējumā par aizliegumu izsniegt, atjaunot vai grozīt atļaujas spēļu automātu darbībai ārpus kazino bija paredzēti nosacījumi, kas varēja ietekmēt spēļu automātu tirdzniecību, un tādējādi tas varēja tieši ietekmēt šo automātu tirdzniecību (spriedums, 2012. gada 19. jūlijs, *Fortuna* u.c., C-213/11, C-214/11 un C-217/11, EU:C:2012:495, 36. punkts).
- 43 No tā izriet, ka tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais nevar ietilpt kategorijā “citas prasības” Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē, aplūkojot to kopā ar šīs direktīvas 1. panta 1. punkta d) apakšpunktu.
- 44 Ceturtkārt, ir jāpārbauda, vai pamatlietā aplūkotais tiesiskais regulējums var ietilpt kategorijā “dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, kas aizliedz preces ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu” Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta izpratnē.
- 45 Šī kategorija paredz, ka attiecīgā pasākuma tvērums acīmredzami pārsniedz noteiktu attiecīgās preces izmantošanas ierobežojumu un ka tas neaprobežojas ar vienkāršu tās izmantošanas ierobežojumu (spriedumi, 2005. gada 21. aprīlis, *Lindberg*, C-267/03, EU:C:2005:246, 76. punkts, kā arī 2012. gada 19. jūlijs, *Fortuna* u.c., C-213/11, C-214/11 un C-217/11, EU:C:2012:495, 31. punkts).
- 46 Minētā kategorija it īpaši attiecas uz valsts pasākumiem, kas pieļauj tikai tīri ierobežotu izmantošanu, kādu var saprātīgi sagaidīt no attiecīgās preces (spriedumi, 2005. gada 21. aprīlis, *Lindberg*, C-267/03, EU:C:2005:246, 77. punkts, kā arī 2012. gada 19. jūlijs, *Fortuna* u.c., C-213/11, C-214/11 un C-217/11, EU:C:2012:495, 32. punkts).
- 47 Šajā gadījumā, lai gan pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā paredzētā prasība, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju, patiešām ietver aizliegumu uzstādīt vēja ģeneratoru attālumā, kas ir mazāks par desmitkārtīgu kopējo visas ēkas, kam ir dzīvojamā funkcija, plānoto augstumu, ir svarīgi norādīt, ka šajā tiesiskajā regulējumā tirgus dalībniekiem tomēr nav aizliegts īstenot vēja ģeneratoru uzstādīšanu un tādējādi vēja ģeneratoru izmantošanu un tirdzniecību.
- 48 Tomēr tiesas sēdē Tiesā Komisija apgalvoja, ko Polijas valdība neapstrīdēja, ka laikposmā no 2012. līdz 2016. gadam, t.i., laikposmā tieši pirms Likuma par vēja ģeneratoriem pieņemšanas, uzstādīto vēja ģeneratoru kapacitāte bija no 760 megavatiem līdz 1000 megavatiem gadā, savukārt 2017. un 2018. gadā, t.i., pēc šī likuma pieņemšanas, šī uzstādīto vēja ģeneratoru jauda attiecīgi bija tikai 12 megavati un 6,7 megavati gadā.
- 49 Ņemot vērā šos elementus, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai prasība, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, nerada faktiski aizliegumu tirgot vēja ģeneratorus, ļaujot tos izmantot tikai ierobežoti.

50 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punkta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasība, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, nav tehnisks noteikums, par kuru ir jāpaziņo saskaņā ar šīs direktīvas 5. pantu, ja vien šī prasība neizraisa vēja ģeneratoru izmantošanu tikai ierobežoti, kas ir jānoskaidro iesniedzējtiesai.

Par otro jautājumu

51 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, ietilpst noteikumos, saskaņā ar kuriem piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai ir noteikts teritoriāls ierobežojums it īpaši tādu ierobežojumu veidā, kas ir noteikti atkarībā no minimālā attāluma starp pakalpojumu sniedzējiem, un kuri dalībvalstīm ir jāpaziņo Komisijai saskaņā ar šīs direktīvas 15. panta 7. punktu.

52 Vispirms ir jānoskaidro, vai pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums ietilpst Direktīvas 2006/123 materiālajā piemērošanas jomā.

53 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka Direktīva 2006/123 saskaņā ar tās 2. panta 1. punktu ir piemērojama pakalpojumiem, ko sniedz pakalpojumu sniedzēji, kuri veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, izņemot darbības un jomas, kas ir minētas šīs direktīvas 2. panta 2. un 3. punktā.

54 Turklāt saskaņā ar šīs direktīvas 4. panta 1. punktu tās nolūkos ar “pakalpojumu” saprot jebkādu pašnodarbinātā saimniecisko darbību, parasti par atlīdzību, kā minēts LESD 57. pantā.

55 Visbeidzot minētās direktīvas 76. apsvērumā ir precizēts, ka ierobežojumi, kas ir aizliegti atbilstīgi šai LESD tiesību normai, attiecas uz prasībām, kuras piemēro attiecībā uz piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanai, bet neattiecas uz pašām precēm piemērojamām prasībām.

56 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka, lai gan Likuma par vēja ģeneratoriem 4. panta 1. punktā ir noteikts teritoriāls ierobežojums vēja ģeneratoru uzstādīšanai, šī tiesību norma attiecas uz preces, proti, elektroenerģijas, ražošanu.

57 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka preces ražošana pati par sevi nevar tikt uzskatīta par pakalpojumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1985. gada 7. maijs, Komisija/Francija, 18/84, EU:C:1985:175, 12. punkts, kā arī 1985. gada 11. jūlijs, *Cinéthèque* u.c., 60/84 un 61/84, EU:C:1985:329, 10. punkts).

58 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, neietilpst Direktīvas 2006/123 piemērošanas jomā.

59 Tiesas sēdē Tiesā *ECO-WIND* apgalvoja, ka elektroenerģijas ražošanas darbība ir saistīta ar tikla regulēšanas pakalpojumu sniegšanu, kā arī elektroenerģijas cenu drošības pakalpojumu sniegšanu. Tomēr šāda pakalpojumu sniegšanas esamība nevar likt apšaubīt iepriekšējā punktā izdarīto secinājumu, ciktāl minētie pakalpojumi ir papildu pakalpojumi galvenajai elektroenerģijas ražošanas darbībai.

60 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/123 15. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, neietilpst noteikumos, saskaņā ar kuriem piekļuve

pakalpojuma darbībai vai tās veikšana ir atkarīga no teritoriāla ierobežojuma it īpaši tādu ierobežojumu formā, kas ir noteikti atkarībā no minimālā attāluma starp pakalpojumu sniedzējiem, un kuri dalībvalstīm ir jāpaziņo Komisijai saskaņā ar šīs direktīvas 15. panta 7. punktu.

Par trešo jautājumu

- 61 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2009/28 3. panta 1. punkta pirmā daļa un 13. panta 1. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tām ir pretrunā tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju.
- 62 Lai atbildētu uz trešo jautājumu, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai šīs direktīvas 3. panta 1. punkta pirmajai daļai ir pretrunā tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju.
- 63 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka minētās direktīvas 1. pantā ir noteikta vienota sistēma no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas izmantošanas veicināšanai, tostarp paredzot valstu obligātos vispārējos mērķus saistībā ar tās enerģijas īpatsvara sasniegšanu elektroenerģijas bruto galapatēriņā, kura saražota no atjaunojamajiem energoresursiem.
- 64 Tādējādi Direktīvas 2009/28 3. panta 1. punkta pirmajā daļā katrai dalībvalstij ir noteikts pienākums nodrošināt, lai no atjaunojamajiem energoresursiem saražotas enerģijas īpatsvars enerģijas galapatēriņā 2020. gadā sasniegtu minimālo sliekšni. Attiecībā uz Polijas Republiku no šīs direktīvas I pielikuma A daļas trešās ailes izriet, ka šis sliekšnis ir noteikts 15 % apmērā no šīs dalībvalsts enerģijas galapatēriņa 2020. gadā.
- 65 Lai sasniegtu minēto sliekšni, Direktīvas 2009/28 3. panta 2. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis ievieš efektīvus pasākumus un tām ir jāievēro indikatīva līkne, kas ir izskaidrota šīs direktīvas I pielikuma B daļā.
- 66 Tiesa ir nospriedusi, ka dalībvalstīm ir rīcības brīvība saistībā ar pasākumiem, kurus tās uzskata par piemērotiem, lai sasniegtu Direktīvas 2009/28 3. panta 1. un 2. punktā, skatot tos kopsakarā ar šīs direktīvas I pielikumu, noteiktos valsts vispārējos obligātos mērķus (spriedums, 2017. gada 20. septembris, *Elecdy Carcelen* u.c., C-215/16, C-216/16, C-220/16 un C-221/16, EU:C:2017:705, 32. punkts).
- 67 Proti, tām ir rīcības brīvība attiecībā uz izmantoto līdzekļu izvēli, un šajā kontekstā tās var brīvi noteikt un attīstīt atjaunojamos energoresursus, ko tās uzskata par vispiemērotākajiem to situācijai, kā arī dot priekšroku kādam no atjaunojamajiem energoresursiem, nevis citam.
- 68 Šādu interpretāciju apstiprina Direktīvā 2009/28 izvirzītie mērķi. Pirmkārt, no tās 14. apsvēruma izriet, ka šī direktīva veicina nepārtrauktu tādu tehnoloģiju attīstību, ar kurām enerģija tiek ražota no visu veidu atjaunojamajiem energoresursiem. Otrkārt, no minētās direktīvas 19. apsvēruma izriet, ka dalībvalstīm ir jācenšas sekot indikatīvai līknei un jāņem vērā no atjaunojamajiem energoresursiem ražotu augstas energoefektivitātes tehnoloģiju un enerģijas tehnoloģiju optimāla kombinācija.
- 69 No tā izriet, ka Direktīvas 2009/28 3. panta 1. punkta pirmā daļa pati par sevi pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju.

- 70 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai šīs direktīvas 13. panta 1. punkta pirmā daļa, kurā ir paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, ka valsts noteikumi par atļauju izsniegšanas procedūrām, ko piemēro elektrības ražošanas no atjaunojamajiem energoresursiem iekārtām, ir samērīgi un vajadzīgi, pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkots.
- 71 Vispirms ir jāpārbauda, vai uz prasību, kas izriet no tāda valsts tiesiskā regulējuma kā pamatlietā aplūkots, var attiekties Direktīvas 2009/28 13. panta 1. punkta pirmā daļa.
- 72 Pirmkārt, no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka tā attiecas uz iespējamiem valsts noteikumiem par atļauju izsniegšanas, sertificēšanas un licencēšanas procedūrām, kas ir piemērojamas elektroenerģijas ražošanas no atjaunojamajiem energoresursiem iekārtām.
- 73 Otrkārt, ir svarīgi norādīt, ka saskaņā ar Direktīvas 2009/28 40. apsvērumu procedūrai, ko izmanto iestāde, kuras pienākums ir uzraudzīt atļauju, sertifikātu un licenču piešķiršanu šāda veida iekārtām, būtu jābūt objektīvai, pārredzamai, nediskriminējošai un samērīgai, ja tā attiecas uz konkrētiem projektiem.
- 74 Treškārt, no Direktīvas 2009/28 13. panta 1. punkta d) apakšpunkta izriet, ka dalībvalstīm ir jāveic atbilstoši pasākumi, lai nodrošinātu, ka to valsts tiesību normas, kas reglamentē atļauju izsniegšanu, sertificēšanu un licencēšanu, ir objektīvas, pārskatāmas un samērīgas, nerada diskrimināciju starp pieteikuma iesniedzējiem un pilnībā ņem vērā katras tehnoloģijas atjaunojamo energoresursu jomā īpatnības.
- 75 No iepriekš minētā izriet, ka, lai gan Direktīvas 2009/28 13. panta 1. punktā ir lietota frāze “iespējami valsts noteikumi par atļauju izsniegšanas procedūrām”, no vienas puses, un tā nosaukumā ir ietverta frāze “administratīvās procedūras, noteikumi un kodi”, no otras puses, tajā tomēr nav veikta nekāda nošķiršana un skaidri nav izslēgti citi, ne tikai procesuāli noteikumi. Līdz ar to šīs direktīvas 13. panta 1. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tā aptver ne tikai procesuāla rakstura normas.
- 76 Šādu interpretāciju apstiprina 2011. gada 21. jūlija spriedums *Azienda Agro-Zootecnica Franchini un Eolica di Altamura* (C-2/10, EU:C:2011:502, 72. un 73. punkts), kurā Tiesa uzskatīja, ka lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, aplūkots valsts tiesiskais regulējums, kurā būtībā tika pilnībā un automātiski aizliegts būvēt vēja ģeneratorus *Natura 2000* tiklam piederošajās teritorijās, ir jāvērtē, ņemot vērā samērīguma principu, kas ir paredzēts Direktīvas 2009/28 13. pantā, jo šis tiesiskais regulējums veidoja valsts tiesību normu, kura attiecas uz administratīvām procedūrām atļaujas izsniegšanai elektroenerģijas ražošanas no atjaunojamajiem energoresursiem iekārtām.
- 77 No tā izriet, ka pretēji tam, ko Polijas valdība apgalvoja Tiesā, Direktīvas 2009/28 13. panta 1. punkts attiecas ne tikai uz procesuāla rakstura normām, bet arī uz citiem valsts noteikumiem, kuri reglamentē atļauju izsniegšanu, sertifikāciju un licenču piešķiršanu un kuri attiecas uz iekārtām elektroenerģijas ražošanai no atjaunojamajiem energoresursiem.
- 78 Šajā gadījumā netiek apstrīdēts, ka tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkots ir valsts tiesību norma, kas reglamentē atļauju izsniegšanu vēja ģeneratoru uzstādīšanai, jo, kā tiesas sēdē Tiesā apstiprināja Polijas valdība, šādas iekārtas nevar tikt atļautas, ja tās neatbilst šajā tiesiskajā regulējumā noteiktajām prasībām.
- 79 Līdz ar to ir jāuzskata, ka Direktīvas 2009/28 13. panta 1. punkta pirmā daļa ir piemērojama tādām tiesiskajām regulējumiem kā pamatlietā aplūkots, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju.
- 80 Šādos apstākļos iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šāds tiesiskais regulējums ir nepieciešams un samērīgs.

- 81 Tādējādi šai tiesai ir jāpārbauda, vai attiecīgo dalībvalstu veiktie pasākumi nepārsniedz to, kas ir atbilstošs un nepieciešams pamatlietā aplūkotajā tiesiskajā regulējumā paredzēto leģitīmo mērķu sasniegšanai, ņemot vērā, ka gadījumā, ja ir iespējams izvēlēties vienu no vairākiem atbilstošiem pasākumiem, ir jāizvēlas mazāk ierobežojošais un ka radītās neērtības nav nesamērīgas salīdzinājumā ar sasniedzamajiem mērķiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 21. jūlijs, *Azienda Agro-Zootecnica Franchini un Eolica di Altamura*, C-2/10, EU:C:2011:502, 73. punkts).
- 82 Šajā nolūkā minētajai tiesai, ņemot vērā šī sprieduma 66. un 67. punktā minēto dalībvalstu rīcības brīvību, ir jāņem vērā, ka šis tiesiskais regulējums attiecas tikai uz vēja ģeneratoriem, izslēdzot citus atjaunojamo energoresursu ražošanas veidus, piemēram, fotoelementu vai biomasas iekārtas. Turklāt ir jāņem vērā arī tas, ka šis tiesiskais regulējums ir pieņemts valsts līmenī un ka tas vietējām iestādēm liedz jebkādu rīcības brīvību attiecībā uz iespēju atkāpties no prasības, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju.
- 83 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2009/28 3. panta 1. punkta pirmā daļa un 13. panta 1. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tām nav pretrunā tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju, ja vien šis tiesiskais regulējums ir nepieciešams un samērīgs ar attiecīgās dalībvalsts vispārējo valsts obligāto mērķi, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 84 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā, 1. panta 1. punkta f) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasība, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, nav tehnisks noteikums, par kuru ir jāpaziņo saskaņā ar šīs direktīvas 5. pantu, ja vien šī prasība neizraisa vēja ģeneratoru izmantošanu tikai ierobežoti, kas ir jānoskaidro iesniedzējtiesai.
- 2) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū 15. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums starp vēja ģeneratoru un ēkām ar dzīvojamo funkciju, neietilpst noteikumos, saskaņā ar kuriem piekļuve pakalpojuma darbībai vai tās veikšana ir atkarīga no teritoriāla ierobežojuma it īpaši tādu ierobežojumu formā, kas ir noteikti atkarībā no minimālā attāluma starp pakalpojumu sniedzējiem, kuri dalībvalstīm ir jāpaziņo Eiropas Komisijai saskaņā ar šīs direktīvas 15. panta 7. punktu.
- 3) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/28/EK (2009. gada 23. aprīlis) par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/1513 (2015. gada 9. septembris), 3. panta 1. punkta pirmā daļa un 13. panta 1. punkta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tām nav pretrunā tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru vēja ģeneratora uzstādīšanā ir jāievēro minimālais attālums

starp to un ēkām ar dzīvojamo funkciju, ja vien šis tiesiskais regulējums ir nepieciešams un samērīgs ar attiecīgās dalībvalsts vispārējo valsts obligāto mērķi, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]